

Omejitev uvoza jekla

Velike jeklarne Evrope in Japonske so prostovoljno pristale na omejitev uvoza jekla v ZDA skozi prihodnja tri leta.

WASHINGTON, D.C. — Bela hiša je objavila koncem tedna sklenitev sporazuma z velikimi jeklarnami Evrope in Japonske o omejitvi uvoza jekla v ZDA v prihodnjih treh letih. Predsednikov tiskovni tajnik R. Ziegler je dejal, da je predsednik "zelo zadovoljen" z novim sporazumom. O njem so se pogajali skoraj 18 mesecev in obsega nekako 85% vsega uvoza jekla v ZDA.

Novi sporazum je precej ugodnejši za ZDA od dosedanjega, ker omejuje porast letnega uvoza jekla od 5% na 2,5%, kot približno znaša porast ameriškega trga. To se pravi, da bo omejen uvoz na sedanjí obseg in bodo tako imele ameriške domače jeklarne možnost, da se v prihodnjih treh letih pripravijo za morebitni prost trg.

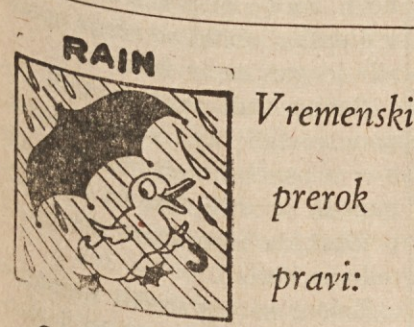
Uvoženo jeklo bo porazdeljeno enakomerno po vseh ZDA, da ne bo nobena od domačih jeklarn posebnó prizadeta. Določene so točne kvote za posamezne vrste jekla, ki ga bodo razne jeklarne Evrope in Japonske lahko prodale in uvozile v ZDA. Uvoz je v zadnjih letih precej porastel in močno prizadel domače jeklarne. V okviru novega sporazuma bo letos dovoljeno uvoziti v ZDA 16,5 milijonov ton jekla, nekako 10% manj kot lani. To predstavlja 14,5% celotne ameriške porabe 112,5 milijonov ton.

Predsednik Nixon proti priporočilom komisije o rasti prebivalstva

WASHINGTON, D.C. — Predsednik ZDR R. M. Nixon je odklonil priporočila Komisije za rast prebivalstva, ki je prišla do zaključka, naj bi ZDA omejile rast svojega prebivalstva na ničlo. To naj bi bilo doseženo s sprostitvijo predpisov o prekinjanju nosečnosti in s poučitvijo mladih deklet o sredstvih in načinih preprečevanja spočetja in seveda tudi z delitvijo teh sredstev.

Predsednik Nixon se je Komisiji zahvalil za njeno delo, pa je vendar obe omenjeni priporočili odklonil kot škodljivi ameriškim družinam. V osebnem pismu njujorškemu nadškofu, kardinalu Cooku je Nixon tudi podprl njegovo prizadevanje za preklíc zakona o prekinitvi nosečnosti in državi New York, ki dovoljuje vsaki ženski v dogovoru z zdravnikom prekinitev nosečnosti do 24 tedna. Boj za ohranitev zakona in za njegovo ukinitév je postal skrajno oster in zagrižen, kot kažejo javne manifestacije in demonstracije.

Sporočajte domače vesti!

Oblačno in deževno, popoldne postopno razvedritév. Najvišja temperatura do 55. Jutri vedro.

Vremenski prerok pravi:

Rešeni po 13 dneh na sovražnikovem ozemlju

PLEIKU, J. Viet. — Pet ameriških vojakov, ki so bili 13 dni na ozemlju zasedenem po sovražniku, je bilo rešenih živih, četudi so bile ameriške vojaške oblasti prepričane, da so vsi mrtvi.

S petimi drugimi so bili sestreljeni v helikopterju 24. aprila pri Dak To, od koder so se hoteli umakniti, ko je bilo očitno, da se južnovietnamske čete tam ne bodo držale. Pet Amerikancev je bilo pri sestrelitvi helikopterja mrtvih ali pa so umrli kmalu nato, pet pa se je posrečilo obdržati pri življenju, čeprav so bili trije od njih težje ranjeni. Z njimi je bil neki južnovietnamski vojak, ki pa je izginil 6 ur pred njihovo rešitvijo.

Rešeni so bili maj. Julius B. Warranth, 35 let, iz San Antonio, Tex., kap. John B. Keller, 26 let, iz Lexingtona, Ky., nar. Walter H. Ward, 31 let, iz Lawtona, Oklahoma, Charles M. Lea, 21 let, iz Deer Parka, Tex., in Rickey Vogl, 19 let, iz Kansas Cityja, Mo.

Reševalce sta priklicala kapt. Keller in Charles M. Lea, ki sta odšla z dovoljenjem maj. War-matha iskat po 9 dneh brezupnega čakanja hrano in možnost kake zveze s svetom. S pomočjo radia, ki sta ga našla, sta priklicala ameriški helikopter, ki je rešil najprej nju, nato pa še preostale tri.

Goldwater: Odločitev v Vietnamu v enem tednu

NEW YORK, N.Y. — Sen. Barry Goldwater je dejal tu pretekli petek, da bo do odločitve v Južnem Vietnamu prišlo v teku enega tedna ali kvečjemu 10 dni. Ali bodo postale južnovietnamske čete tako demoralizirane, da se ne bodo več borile, ali pa Severni Vietnamci ne bodo več zmogni prenašati tako "težkih izgub".

Jugoslovansko gospodarstvo prehaja iz težav v težave, iz krize v krizo, pa pri tem kamaj kaj menja svoje gospodarske vodnike. Povsod v svobodnem svetu bi upravo, ki bi delovalo pognala in tolikšne in take gospodarske težave, kot jih je že preživela Jugoslavija v letih po drugi svetovni vojni, že davno pognali z njih stolov in stolčkov, če bi se ne znašli že tudi pred sodiščem. V Jugoslaviji vodi Komunistična partija narodno gospodarstvo skozi vsa leta in le tu in tam izvede v svoji vodilni skupini kako malo spremembo.

Za vse gospodarsko načrtovanje in izvajanje teh načrtov je odgovorna Komunistična partija, ker ona ima vso oblast v svojih rokah. Posamezniki so le njeno orodje, ki je v rabi tako dolgo, kot je potrebno in koristno, nato pa se ga lahko vrže v kot.

O gospodarstvu v Jugoslaviji je v svoji zadnji številki (8. maja 1972) objavil znani tehnik "Time" zanimiv članek, iz katerega navajamo tu nekaj podatkov, ki pa so delno dopolnjeni tudi iz drugih virov.

Jugoslavija vzdržuje tržno gospodarstvo, čeprav je ko-

ZDA minirale pristanišča Severnega Vietnama

Predsednik R. M. Nixon je sinoči v govoru preko televizije in radia objavil, da je odredil miniranje pristanišč Severnega Vietnama in uničenje železniških zvez, da bi "zadržal vojno orožje pred rokami mednarodnih zločincev Severnega Vietnama". Tujim ladjam je dal na razpolago tri dni, da se umaknejo iz pristanišč in voda Severnega Vietnama. Njegov nastop pomeni neposredno merjenje sil s Sovjetsko zvezo in je zato verjetno, da ta prekličé vabilo na njegov obisk v Moskvi 22. maja.

WASHINGTON, D.C. — Predsednik ZDA je sinoči povedal deželi in svetu v govoru preko radia in televizije, da so bile ZDA pred izbiro: zapustiti svoje zaveznike in se umakniti z vsem iz Južnega Vietnama ter tega prepustiti rdečim napadalcem ali pa uporabiti silo za zavrnitev rdečega vdora v Južni Vietnam in ohranitev njegove neodvisnosti. Čeprav bi bil umik enostavnejši in cenejši, so se ZDA odločile uporabiti silo proti napadalcem, ker bi sicer tudi drugi poskušali lahko po slični poti osvajati nova ozemlja v drugih delih sveta. To bi povečalo nevarnost svetovnega spopada. Predsednik Nixon je dejal, da se je odločil odrezati Severnemu Vietnamu vse zveze s tujino po morju in po kopnem. Pristanišča Severnega Vietnama so minirana, letalstvo pa bo skušalo uničiti vse kopne zveze, kolikor je to le mogoče.

Ustavitve dovoza in uničenje goriva

Prekinitev vseh prometnih zvez naj onemogoči dovoz novega orožja v Severni Vietnam, med tem ko bo ameriško letalstvo skušalo z obsežnimi napadi uničiti to orožje, ki je že v Severnem Vietnamu in na bojiščih Južnega Vietnama. Napadi na zaloge olja naj onemogočijo rabo motornih vozil. Brez olja in gasolina tanki in druga oklopna vozila ne pomenijo nič, kot tudi ne pomenijo nič kolone tovornjakov za prevoz vojnih potrebščin, čet in njihove oskrbe.

Nekako tri četrtine vseh vojnih potrebščin in vse težko orožje dobavlja Severnemu Vietnamu Sovjetska zveza, ostane prihaja iz Kitajske. Nastop ZDA je torej naperjen proti tema dvema; ki nista hoteli pustiti svojih zaveznikov na cedilu. Precejšen del orožja in potrebščin je prihajal iz Sovjetske zveze po kopnem preko Ki-

tajske, dokler se spor med njima leta 1968 ni izredno zacstril.

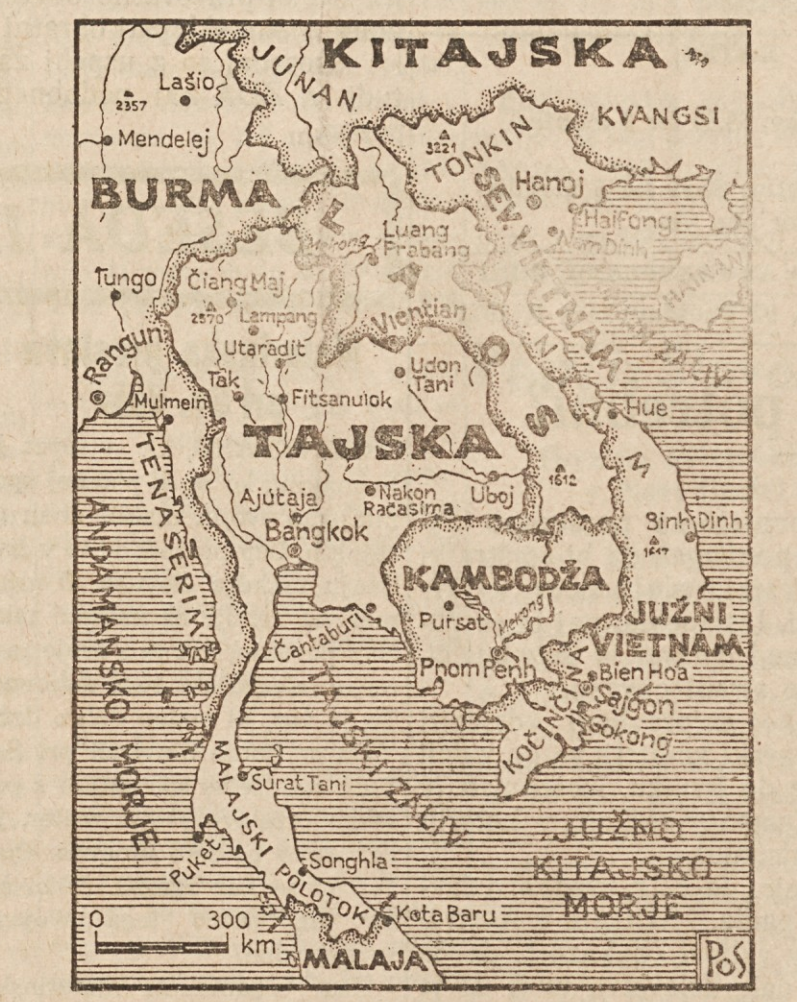
Ameriški nastop ni naperjen proti tretjim silam

Predsednik Nixon je v svojem govoru sinoči poudaril, da njegov nastop proti Severnemu Vietnamu ni namenjen nikomur drugemu. Sovjetsko zvezo je pozval, naj ne dopusti, da bi vojna v jugovzhodni Aziji uničila napore Washingtona in Moskve v zadnjih letih za izboljšanje medsebojnih odnosov in utrjevanje mednarodnega miru. Dejal je, da ZDA spoštujejo njene koristi, da pa zahtevajo isto tudi za sebe. ZDA podpirajo svoje prijatelje le pri obrambni ne pa pri napadu.

Ameriško javnost je Nixon pozval, naj podpre njegov nastop, ker dejansko ZDA niso imele nobene izbire, če so ho-le ohraniti svojo čast in mednarodne obveznosti.

Nixon ponuja kočanje vojskovanja

Predsednik je izjavil, da bo

ustavil letalske napade in končal miniranje pristanišč Severnega Vietnama, kakor hitro bo Severni Vietnam izpustil ameriške vojne ujetnike in kakor hitro bo dosežena ustavitev bojevanja pod mednarodnim nadzorom.

Kakor hitro bo to doseženo, bodo ZDA ustavile vsa vojna dejanja na celotnem področju Indokine in tekom 4 mesecev umaknile iz Južnega Vietnama vse svoje čete.

Na ta način je predsednik ZDA ponudil roko sprave, nakazal pot h končanju vojskovanja s "časitjo" za obe strani. Odločen nastop naj prepriča Hanoi, da ZDA ne bodo "vrgle puško v koruzo" in prepustile svoje zaveznike njihovi usodi, ko postane položaj težaven.

sebne odbore, ki bodo določili plače v posameznih industrijskih panogah in podjetjih v okviru splošnih omejitev, ki jih bo izdala zvezna vlada.

Jugoslaviji še vedno manjka kapitala, da bi razširila svoje gospodarstvo v taki meri, da bi mogla zaposliti vso delovno silo. Trenutno je preko 800.000 Jugoslovancev na delu zunaj. Jugoslavija bi rada pritegnila tuj kapital, v čemer pa ni dosti uspeha. Doselej je od leta 1967 skupno bilo vloženega le 62 milijonov tujega kapitala, ker je bil ta vedno omejen na največ 49% celotne vrednosti. Pred dveh meseci je zvezna vlada dovolila največjemu predelovalcu bakra in medenine povezavo z Bieler National Industries, ameriško družbo, na temelju 50:50. Napovedujejo nove slične povezave, pri katerih bo ameriškim vlagateljem jamčila varnost vlog v Jugoslaviji vlada ZDA.

Predsednik vlade SR Slovenije Stane Kavčič je predložil, naj bi poleg bondov, ki prinašajo obresti, smela podjetja izdajati tudi delnice, na katere bi plačevala dividende, kar pa je E. Kardelj odločno odklonil, ker da bi pomenilo "izkoriščanje dela drugih ljudi".

Finančni minister Janko Smole bo skoro postavil po-

Iz Clevelanda in okolice

Seja — Klub slovenskih upokojencev na Holmes Ave. ima svojo sejo jutri, v sredo ob enih popoldne v Slovenskem domu. Vse članstvo je vabljeno, da se seje udeleži.

Društvena seja — Društvo sv. Ane št. 4 ADZ ima svojo sejo v sredo, 10. maja ob sedmih zvečer v običajnem prostoru. Po seji zabava.

Zadušnica — Jutri ob 7.45 zjutraj bo v cerkvi sv. Kristine sv. maša za pokojnega Antona Jagodnik v spomin petnajste obletnice njegove smrti.

Nova telefonska številka — Znano slovensko podjetje Tony Kristavnik Painting and Decorating ima novo telefonsko številko, ki je: 944-8436.

Rokoborba — V četrtek zvečer ob osmih se bosta v Areni na 3717 Euclid Avenue merila v rokoborbi moštra težke kategorije Waldo Von Erich in Bruno Sammartino.

Dopolnil je 80 let — Kojak Anton Košir, 1245 E. 59 St., zvest naročnik Ameriške Jomovine, praznuje danes svoj 80. rojstni dan. Veliko je doživel, šel skozi trpljenje in bolezní, pa vse srečno preстал. zdaj je kar pri trdnem zdravju. Želimo, da bi mu želimo, da bi dočakal zdrav in zadovoljen še mnogo let!

Zadnja vrata Boeing 727 med letom ne bo več mogoče odpreti

NEW YORK, N.Y. — Zvezna administracija za letalstvo je odredila, da je treba vseh preko 300 Boeing 727 potniških letal preurediti tako, da med poletom ne bo mogoče odpreti izhoda na koncu trupa.

Ta letala so v zadnjih mesecih ponovno uporabljali, zahtevali odkupnino za nje in potnike, pa nato z odkupnino odskočili med letom, da pobegnejo z denarjem. Zadnji tak slučaj se je zgodil zadnjo soboto zgodaj zjutraj nekje nad Hondurasom v Srednji Ameriki, ko je ugrabitelj odnesel s seboj v globino \$303.000 odkupnine.

Bombe uničile tovarno v Severni Irski

BELFAST, S. Ir. — V Courtaulds tovarni v Carrickfergusu je zadnji teden eksplodiralo 9 bomb, ki so eno osebo ubile, 15 pa jih ranile, od tega 8 težko. Bombe so bile spretno postavljene na takih mestih, da so povzročile čimveč škode v poslopih tovarniškega kompleksa, ki stane preko 31 milijonov dolarjev in bi naj bil že letos pripravljen za obrat.

Bombe so eksplodirale v časovnih razdaljah 20 minut. To je bila v treh letih, odkar je prišlo do nemirov, izgrediv in bombnih napadov, največja in najuspešnejša industrijska sabotaža v Severni Irski.

Harry S. Truman dopolnil včeraj 88 let

INDEPENDENCE, Mo. — Bivši predsednik ZDA Harry S. Truman je včeraj praznoval tu v ožjem krogu pri trdnem telesnem in duševnem zdravju svoj 88. rojstni dan.

6117 St. Clair Avenue — 431-0628 — Cleveland, Ohio 44103

National and International Circulation

Published daily except Saturdays, Sundays, Holidays and 1st week of July

Managing Editor: Mary Debevec

NAROCNINA:

Za Združene države:

\$18.00 na leto; \$9.00 za pol leta; \$5.50 za 3 mesece

Za Kanado in dežele izven Združenih držav:

\$20.00 na leto; \$10.00 za pol leta; \$6.00 za 3 mesece

Petkova izdaja \$6.00 na leto

SUBSCRIPTION RATES:

United States:

\$18.00 per year; \$9.00 for 6 months; \$5.50 for 3 months

Canada and Foreign Countries:

\$20.00 per year; \$10.00 for 6 months; \$6.00 for 3 months

Friday edition \$6.00 for one year.

SECOND CLASS POSTAGE PAID AT CLEVELAND, OHIO

83

No. 92 Tuesday, May 9, 1972

So štrajki še potrebni?

II.

Samuel I. Rosenman, strokovnjak za poravnavo delavskih sporov, je že pred 5 leti predlagal, da bi se štrajki delavcev do skrajnosti omejili, štrajki uslužbencev v javnih poslugah pa čisto prepovedali. Ustanovilo naj bi se posebno sodišče za posredovanje med delavci in delodajalci, katerega razsodbe bi bile za obe strani obvezne.

Mnogi industrijski so bili takoj pripravljeni odstopiti svoje spore z delavci sodišču, delavski voditelji so pa videli v tem nevarnost odprave pravice do štrajka. Rosenman je poudaril, da bi sodišče odločalo samo v točkah, v katerih se stranki ne bi mogli sami sporazumeti.

Delavski voditelji se tudi boje, da bi z uvedbo delavskih sodišč njih pomen in vpliv padla. Skušnja v Avstraliji, kjer je ta praksa že dolgo v veljavi, dokazuje, da je ravno nasprotno res. Unije so dale delavstvu moč, da je bilo uspešno zastopano pred delodajalci in samo močne unije bi ga mogle uspešno zastopati pred sodiščem. Kakor mora delavec prepustiti nekaj svojih pravic uniji, tako bi morala unija prepustiti nekaj pravic sodišču.

V Avstraliji so s poslovanjem delavskih sodišč splošno zadovoljni. Čas je, da bi tudi pri nas že enkrat nehali pravljati čas in narodno premoženje s štrajki!

Da so postali štrajki zastarelo orožje, je spoznal tudi predsednik AFL-CIO George Meany, ki sicer zagovarja zamrznitev cen, ne pa plač.

Tudi, če se s štrajkom doseže kak povišek, je to navadno malenkost v primeri z zgubo, ki so jo delavci utrpeli tekom štrajka. Mnogokrat traja več let, da se izgubljeni zaslužek povrne. Dostikrat tovarna izgubi radi štrajka odjemalce in mora odpustiti delavce, ali krajšati delovni čas.

Delavski voditelji ne bi nikdar smeli oklicati štrajka, še niso trdno prepričani:

1. da je štrajk upravičen,
2. da je upanje na uspeh in
3. da je delodajalec sposoben prenesti zahteve delavcev brez škode za obstoj podjetja.

Nismo za to, da se štrajki tovarniških delavcev čisto prepovedo; včasih so potrebni. In če ne dosežejo nič drugega, pa vsaj to, da izpraznijo unijske blagajne, ki bi se jih sicer drugače polastili "voditelji". Ker trpi radi štrajkov mnogo ljudi, je večina državljanov proti njim in tudi proti temu, da bi podpirali štrajkujoče z javnim denarjem v obliki "welfare" podpor, kuponov za hrano in podobno. Kdor se bori za kaj, naj bo pripravljen tudi kaj žrtvovati.

S čim naj se potem delavci bore za svoje pravice?

Najprej bi morala oblast sporazumno z delavci točno določiti za vsak poklic in stopnjo primerno plačo in na tem vztrajati. Ni prav, če velja prepoved poviška nad 5.5% prav tako za delavce, ki zaslužijo po \$2.50 na uro, kot za tiste, ki imajo po \$12 na uro. Nekaterim bi morali plače povišati za več kot 5.5%, drugim jih pa tudi znižati, kjer so očitno previsoke. Enkrat na leto naj bi položaj pregledali in napake popravili.

Je še kaka pot za odpravo štrajkov? Da, polno jih je! Podržavljenje industrije in prepoved štrajkov kot v Rusiji; "samouprava" podjetij, kjer so delavci solastniki in imajo pravico do delitve zgube, kot v Jugoslaviji; japonska oblika kapitalizma, kjer je delavec slab plačan, a dobi razne bonuse v vsaki potrebi in je ponosen na "svojo" tovarno, kakor je bil včasih dober hlapec ponosen na "svoje" konje, — in še mnogo drugih.

Noben teh sistemov ni sprejemljiv za svobodoljubne ameriške delavce in še manj za njihove voditelje.

Kaj pa delitev dobička? To se da urediti na več načinov. Del čistega dobička se lahko razdeli med delavce v obliki gotovine, delnic, izdelkov, nalaganja v penzijski fond, gradnje cenjenih stanovanj, plačanih počitnic in izletov, šolanja delavskih otrok itd.

Če upoštevamo, kako mirno in uspešno poslujejo nekatera clevelandska podjetja, ki razdele vsako leto milijone čistega dobička med svoje delavce, se čudimo, zakaj se več podjetij ne odloči za tak korak. Ford je pred leti ponudil svojim delavcem sodelovanje na podjetju, pa so to odklonili? Zakaj?

Nemški učenjak Victor Aime Huber je že pred več kot sto leti zapisal: "Pravica zahteva, da se iz dobička najprej izpačajo obresti na vloženi kapital in da dobi vsak delavec njegovi sposobnosti in pridnosti primerno plačo. Kar ostane, naj se zopet razdeli na kapital in delavstvo, vsakemu po njegovem prispevku k uspehu."

Vedno več nemških industrijev skuša spraviti ta pravila v življenje. S posebnimi dogovori in pravili so dali svojim delavcem pravico, sodelovati v vodstvu podjetja in pri delitvi dobička. S tem so dosegli, da ostanejo delavci

dalj časa v podjetju in da se bolj brigajo za njegov uspeh in napredek.

Nemška vlada je izdala poseben zakon o upravljanju takih podjetij, vendar temelji vse na zaupanju v osebo lastnika. Delavci ga sicer lahko v raznih odborih preglašujejo, ne morejo pa izvršiti temeljnih sprememb brez njegovega soglasja.

Da ne bi prišlo do kakih "parlamentarnih" debat, izbere vsakih 10-12 delavcev svojega zastopnika. Vsi zastopniki se zberejo enkrat na mesec na sejo, kjer razpravljajo o vseh zadevah delavcev in podjetja — brez navzočnosti lastnika. O seji napravijo zapisnik, vodstvu pa predlože svoja priporočila. Oni sicer nimajo pravice o čem odločati, imajo pa pravico, da jih vodstvo o vseh odločitvah, ki se jih tičejo, pravočasno obvesti. Če z odloki niso zadovoljni, mora o tem sklepati obratni svet.

Dosedaj so z uspehi zadovoljni in bi bilo prav, če bi tudi v ZDA kaj podobnega poskusili, — dokler ni prepozno.

BESEDA IZ NARODA

Materinska proslava pri Sv. Vidu

CLEVELAND, O. — Spet je tu majnik, ko se še posebej spominjamo svojih mater, živih in rajnkih. Lep praznik je to v življenju vsakega človeka. Z ničemer na zemlji ni namreč tako živo povezan, kot je s svojo materjo, telesno kot tudi duhovno. To je vez, ki vedno dobro drži.

Da se bomo Slovenci pri Sv. Vidu tudi letos spominjali s posebno proslavo svojih mater, je kar samo po sebi umevno. Človek bi se kar zgrozil, če bi šli kar tako mimo tega svojega svetega dne.

Čast organizirati materinske proslave v Clevelandu pritiče vse od zadnje svetovne vojske, ko so bile v našem mestu spet obnovljene slovenske sobotne šole, slovenski šolski mladini in njenemu učitelstvu. Te smatrajo to, čisto pravilno, za del svoje vsakoletne obveznosti.

Materinska akademija pri Sv. Vidu bo prih. nedeljo, 14. t.m., ob treh popoldne v šolski dvorani. Pri njej bodo sodelovali učenci vseh razredov. Njen zasnutek je gospe Silve Savernikove. Zasnovana je na temi "Poglejmo Slovenijo!" Posamezne točke so pripravile gospe odn. gosposodične učiteljice, vsaka za učence svojega razreda. Odersko opremo je, kakor že več zadnjih let, prevzel nase g. Janez Smerdel in bo okusna in izvirna.

Trdimo, da imamo radi, da ljubimo svoje matere. Pa vendar dostikrat kaj radi pozabimo, da je le tista ljubezen prava, ki je voljna sprejeti nase tudi žrtve; če je treba, tudi zahtevne. Vsak izmed nas pa ve, da matere ne boš nikoli bolj razveselil, kakor s tem, če vidi pri svojem otroku, da se je, čeprav težko, pa vendar, iz ljubezni od nje odrekal temu ali onemu slabemu, nečemu, kar bi ona še prav posebno rada videla.

Vse slovenske ljudi iz Clevelanda in okolice mesta vabim, da se udeležijo te ali druge izmed naših clevelandskih nedeljskih materinskih prireditev svojim in vsem slovenskim materam, živim in ranjnim, v zahvalo in čast!

Janez Sever

Za pomoč Zavodu sv. Družine v Gorici

GORICA, It. — Dragi ameriški Slovenci! Vsem vam je gotovo znano, da gradimo v Gorici novo poslopje za Zavod sv. Družine.

Zavod obstoja že od leta 1904. Pobudo zanj je dal pok. msgr. dr. Andrej Pavlica. Ko je kot mlad duhovnik vodil vzgojo sirot v italijanskem sirotišču "Contavalle", je z bolestjo v srečeval, kako se slovenske sirote potujejo v izključno italijanskem okolju. Uvidel je, da je nujno potreben slovenski zavod in sicer predvsem za sirote.

Potrkal je na srca tedanjih

Slovencev. Na ustanovnem shodu Delavskega društva — v novembru 1898 — je naslikal navzočim delavcem veliko potrebo, da se ustanovi slovenski zavod. Delavci so njegovo zamisel navdušeno sprejeli. Osnovni odbor, ki je v ta namen začel zbirati prispevke.

Leta 1908 je bila na cesti Šolski most kupljena hiša z obširnimi zemljiščem. Sprejetih je bilo znatno število sirot; vzgojo pa so sprejele Šolske sestre iz Maribora.

Zavod se je lepo razvijal do leta 1915, ko je Italija vstopila v prvo svetovno vojno. Zaradi hudih zračnih napadov na civilno prebivalstvo moralo zapustiti Gorico. Tudi naši otroci in sestre so okusili grenko pot begunstva.

Po vojni je bil leta 1921 zavod zopet odprt in obnovljen. Škoda, ki jo je utrpel, je bila kmalu popravljena in znova je vzcvetelo živahno življenje v njem. Zal, da je trajalo le do leta 1930. Fašizem, ki je brezobzirno zatiral vse, kar je bilo slovenskega, je uničil tudi naš zavod. Otroke so fašisti potaknili po italijanskih zavodih, sestre odpravili, premoženje pa zasegli.

Do leta 1945 je bil zavod v tujih rokah; šele zapadni zavezniki so ga vrnili pravim lastnikom. Msgr. Pavlica ga je v tretjem obdobju v življenje. V septembru 1947 so se vrnilo šolske sestre, ki so sprejele nad 50 otrok. Prijavljenih je bilo nad sto, toda zaradi zaprtih državnih mej niso mogli priti. Sedaj deluje zavod nemoteno.

Pred dvema letoma so začele oblasti opozarjati, da poslopje ni sodobno. Zato je bilo nujno potrebno, misliti na novo.

Na Čvetno nedeljo je bilo v zavodu prvo "Srečanje prijateljev Zavoda sv. Družine". Osnovni odbor, ki naj bi po možnosti podprl naše delo predvsem materialno z nabiranjem prispevkov, novih dobrotnikov in plemenitih src, med katere si drznemo prištevati tudi vas. Vsak, tudi najmlajši prispevek nam bo dobrodošel in bomo zanj hvaležni ter vas vključevali v svoje molitve.

Vse nabirke pošljite, prosimo, na naslov:

I — Istituto "Sacra Famiglia", Via Don Bosco, 66 34170 - Gorizia, Italia

II — Rev. Frank Gaber St. Joseph's Church Beroun, Minn. 55004

V naprej "Iskren Bog povrni!"

Odbor Prijateljev Zavoda sv. Družine

Še o iz domovine izgnanem misijonarju

QUINCY, Ill. — Ni mi znano, ako je misijonar Jože Cukale ob prihodu v domovino dobil stroga navodila obnašanja od predsednika za verske razmere v Ljubljani, kakor jih je pred par leti poprej dobil njegov prijatelj

in sobrat jezuit iz Indije. Rekli so mu: "Ker imate tujski potni list, se morate obnašati, in mi vas bomo tretirali kot tujca, brez vsakih privilegijev v Jugoslaviji; noben javni nastop, nobene javne pridige, ne javne nedeljeske maše, ne javnega predavanja v cerkvi... Vi ste tuje!"

Ali naj bodo tako stroga navodila misijonarjem-obiskovalcem v Jugoslaviji dokaz, da tam vlada popolna verska svoboda? Misijonar, naj bo škof ali duhovnik, ki pride v Združene države Amerike, lahko govori povsem svobodno, karkoli in kjerkoli hoče.

Drugo poročilo g. misijonarja Jožeta Cukale z dne 5. aprila navaja:

Veliki teden je za menoj. Bal sem se, da bom sam, pa se me je nazadnje usmilil p. Beckers iz kolegija in mi je priskočil na pomoč za spovedovanje. Bilo je lepo, cerkev dvakrat nabita in tretjič na pol. Za Veliki petek pa — kakor se spodobi — sem 'prešvicar' majico in talar. Imamo asbestos streho in v vročini marca, aprila in maja imaš čisti predokus vic, med tem ko tebe še verjetno malo zebe!

Sem že nazaj v delu, kakor bi se nič novega ne zgodilo in kot da nisem bil v Quincyju, ne v Clevelandu in ne na Vrhniki. A ker imam veliko majhnih spominčkov, kot je fotokamera, cyne aparat, taperecorder in salamo od doma, krasno posušeno in okusno, da bi se je angeleci ne branili, zato vem, da je bil moj sprehod živa resnica. Zmeraj bolj sem ga vesel! Primerjam ljudi in številke, vmes študiram samega sebe, za kratek čas navijem radio ali pa taperecorder s slovenskimi pesmimi, pa obogatim in oživljam spomine, ki jih zahajajo v preteklost. Petkova škova Ančka, naša vrla sosedka, je rekla, "ravno tolk smo Jožeta oskominili, da bo spet hmal nazaj prišel". Jaz pa pravim, zakaj ne, čid kratki sedem let se bomo videli spet!...

Dragi Jože, pisal sem ti, da je bila tista balkanijada le lokalnega značaja. Danes pa nisem tako gotov. Kajti pred enim tednom sem šel z bratom Vidmarjem do jugo-konzula, pa ga ni bilo doma. Odšla sta s tajnikom pozdravit Aleša Stemberja, ki je šel salomonsko sodbo sodit v Bangladeš, ali naj pakistanske oficirje sodi Mudžipur ali naj jih svet oprost. Kako je svet na glavi! Kriminalce sodi, kaj je prav in kaj ni! Hotel sem reči, da je v oktobru konzul obljubil, da bo moje državljanstvo rešeno, a do zdaj ni ne duha ne sluha o njem. Krvniki vidijo strahove, in v strahu vidijo uboga misijonarčka iz Bengalije, ki je prišel rušit državo... Če pa rušim s tem, da govorim o božjem kraljestvu, ki prihaja v Bengalijo in Slovenijo, potem pa imajo prav in je logično, da so me izgnali. Zato pa, kadar bo spet prilika, bom šel in kaj povedal, Bog in sreča junaška! Čim prej se razkolje mit rdeče zvezde, tem bolj!

Naše ljudi, posebno sestre in nečaka ter nečakinjo, je strašno pogrelo in prizadelo, da so me izgnali. Kar pozabimo ne morejo. Celo levičarski vrhniški simpatizerji, ki so jim bogati komunisti trn v peti, ne morejo pogoltniti incidenta. Mene je sicer le takrat pogrelo, ko je stal policijski avtomobil pred hišo in so izstopili miličniki, da me pospremito preko", a po tem sem sprejel ta ukaz kot poklon. Se več, morda je bil to kot misijon. O politiki sem molčal. Govoril pa sem o bližajočem se kraljestvu. Tako sem bil misijonar tudi doma, hvala Bogu! Doma so ljudje sila korajžni. V brk govore komunistom, da so jim ure štete. Javno govore, da so si heroji izgradili gradove s partijsko karto. Tisti, na primer, ki je odletel poprej dobil njegov prijatelj

bratov, ima 4 hiše in 4 first class avtomobile. Ljudje, tudi levo-usmerjeni, vidijo in jim ni treba brati Džilasove knjige. Cerkev se polnijo, mladino poizkušajo Cerkev dobiti nazaj. Ima večjo srečo kot komunizariji.

Sestre mi sporočajo, da dobivajo obiske duhovnikov in dobrih ljudi. Zdaj so še trdnješi in Ivanka sporoča, "mi smo spet za eno izkušnjo bogatejši". V okolici Gorice in Trsta so imeli drugačno ozadje in okoliščine in so se čudili, kako je mogoče, da izganja Titovina misijonarje. Ko so msgr. Ukmarja skoraj do smrti pobili v Kopru in je mož hotel biti na mrtvaškem odru oblečen v okrvavljen talar, so mnogi Tržačani ugibali in marsikateri Goričan je zdvomil nad to čudno željo svetniškega Ukmarja, ali je prav želel ali ne. Ko sem jim pripovedoval svoj slučaj, sem verjetno nekaj pripomogel k prepričanju, da je komunizem, ki se jim je približal na Primorskem, zavrt v narodno zastavo, zares nekaj pasjega in da volk lahko spremeni dlako ne pa nature. Treba bo še precej takih primerov. Ljudje zelo kritično presojaajo stvari in hočejo sami dognati. Treba je le naprej za dejstva. Na Doberdobi sem dobil mladega župnika, katerega sestra je bila tenenka, a ki je sprevidela, da pobijajo zavodne in delavne Slovence, ki so mislili po svoje, se jim je uprla. Pa so tudi njo ustrelili partizani. Takih primerov je veliko na Primorskem in počasi, a sigurno kopljejo grob brezboštvo. Škoda le, da je mladine tako malo. Dovolj sem praznijo, ker Slovenec je postal komoden in ima rajši televizorje ter avto kot otroke. A kar sem jih srečal, dragi Jože, Ti moram reči, to so cvetoči! Vsak narod je lahko ponosen nanje, kako ne bi bil naš mali narod na to svojo last in bodočnost! Ni čuda, da se Avstrijci kar smolijo okrog mladine s Korškega, da jih odvedejo v nemški harem in na italijanski strani Slovenije kupujejo Italijani posestva in domove in gradijo palače, da pripravijo cvetoči slovenski mladini prijeten italijanski dom. Kako slovenska kri vsem diši! Občudujem slovenske duhovnike. Imajo težje delo kakor mi misijonarji. Ko so fantiči in deklički stari 14 let, jih čakajo pikniki, plesi in zabave s sovjetsko muziko ali pa sladke zastrupljene italono-nemške pornografije! Tukaj samo molitve ne bodo zadostovale. Tu bo treba drugačnih žrtv, da se izžene satan, ki bi rad vstopil v vablivo počiščeno hišo slovenstva. Zdaj šele razumem, kako potrebni smo molitve in žrtv.

Tvoj stari, a hvaležni Jože. J.F.

Napad z baloni na ZDA in Kanado

CLEVELAND, O. — Po vsestransko zbranih podatkih pridemo do zaključka, da so Japonci med drugo svetovno vojno želeli na vsak način izsiliti zmago. Ko jim je že primanjlovala moč, so se zatekli h kamikazom, ki so se s svojimi, z razstrelivom napolnjenimi torpedi ali letali usmerjali proti ameriškim ladjam. Na končni izid vojne so skušali vplivati tudi še z drugimi sredstvi.

Amerikanci so imeli med drugo svetovno vojno na Tihem oceanu oporišča, s katerih so njihova letala lahko napadala japonska mesta. Japonsko letalstvo pa si kaj takega ni moglo privoščiti. Da bi se Amerikancem maščevali, so Japonci sklenili, da bodo Združene države napadli — z baloni.

"Moramo se maščevati," so govorili japonski vojaški strategji. Amerikanci nam iz dneva v dan povzročajo žrtve, medtem ko sami vojne sploh ne občutijo. Amerikanci in Kanadčani nevarnosti ne poznajo. Ne vedo

za pošastno bobnenje bombnikov. Če jih bomo z našimi bombami presenetili, bomo med njimi napravili veliko zmedo. Amerikanec se je namreč pripravil boriti le v primeru, če ve, da je njegova družina na varnem.

Zamisel so kmalu začeli tudi izvajati. Zgradili so tovarne, po dvehletnih pripravah pa so 1. novembra 1944 krenili v nenavaden napad. V šestih mesecih so spustili v zrak 9,000 balonov, o-tvorjenih z bombami.

Baloni, ki so v premeru imeli po 10 metrov, so bili opremljeni z avtomatskimi višinomeri, s pomočjo katerih so baloni leteli v višini 11,000 metrov. Japonska meteorološka služba je namreč ugotovila, da se v tej višini pomikajo zračne gmote s hitrostjo 150-300 km na uro naravnost proti ameriškemu kontinentu.

Zato je bilo potrebno zadržati balone v tej višini, da bi jih odneslo nad Ameriko. V te namene niso potrebovali nobenih ljudi ali radijskih naprav. Zadostovala sta le dva barometra. Če bi se balon dvignil iz kakršnegakoli razloga višje kot 11,000 metrov, bi barometer pokazal manjši pritisk kot sicer, hkrati pa sprožil posebno napravo, ki bi odprla ventile, skozi katere bi iz balona začel uhajati vodik, balon pa bi se spriču tega spustil nekoliko nižje. Če bi balon letel prenizko, bi druga naprava, ki je bila prav tako povezana z barometrom, odpela s peskom napolnjeno vrečo, balon pa bi se vsled manjše obremenitve dvignil višje. Nekje nad Ameriko naj bi balon eksplodiral, bomba pa naj bi padla na tla.

Glavni cilj napada z baloni je bilo požiganje gozdov v ZDA in Kanadi. Izbruhnil naj bi ogromni gozdni požari, med prebivalstvom pa naj bi nastala panika. Japonci so računali s psihološkim učinkom tega svojstvenega zamišljenega zračnega napada. Bili so končno tudi prepričani, da bodo s takim napadom omajali vojni duh pri prebivalstvu kakor tudi vojaško moralo in disziplino na bojiščih.

Ker niso imeli nobenih podatkov o doseženih uspehih, so Japonci menili, da je škoda časa in truda, pa so napade z baloni opustili.

Po končani vojni so zvedeli, da njihova akcija le ni bila povsem brez učinka. Izmed 9,000 balonov jih je približno 200 padlo na zahodne obale ZDA in Kanade, kakih 50 v notranjost obeh dežel, na desetine balonov pa v morje ob obali.

Ze tretjega dne po začetku japonske akcije je skupina ameriških mornarjev opazila nad obalo velik balon in njegovo presenečenje je bilo toliko večje, ko so na balonu razpoznali japonski simbol — vzhajajoče sonce.

Kasneje so se baloni pojavili nad Ameriko drug za drugim. Nekateri od njih so eksplodirali skupno s tovorom, drugi pa so ostali celi in nepoškodovani. Na vsak balon je bilo pripetih 30 vreč s peskom in 3-4 zažigalne bombe.

Amerikanci so menili, da jim utegnejo japonski baloni povzročiti hudo škodo in zato je ameriška izvidniška služba začela iskati tovarne, v katerih so izdelovali balone, ter jih zaslediti z bombami. Vse te balonske akcije so Amerikanci držali v tajnosti, da ne bi prišlo do panike, v olepšani obliki so nanje opozorili le gasilce in šole.

Ravno radi tega so tudi Japonci ostali brez vsakih podatkov o uspehu teh balonov ter napade opustili, ker so bili prepričani, da od njihove zamisli ni nobene koristi.

Baloni so povzročili neznatno škodo: nekaj požarov in 6 mrtvih. Vprašanje je, kako bi vse to vplivalo na prebivalstvo, če bi napade z baloni nadaljevali.

Valentin Potočnik

FRANCE BEVK:

HUDA URA

Vrag te jaši! Rekel pa tega ni. Bil je Lovrenc, s katerim sta že nekatero noč prevasovala, nekatero pot prehodila. Star zbadljivec, nergač, ki se je rad vtikal v tuje stvari, a zvest tovariš. Edini, s katerim je kdaj pa kdaj govoril o Zalki. Če bi bil kdo drugi, bi ga poslal k vsem hudičem. Stopal je navzdol in molčal. Lovrenc ga je dolgo s strani opazoval.

"Ali si ju videl?"
Videl? No, da. "Saj nisem slep," se je Tine odhrkal, kakor da se mu je srd dvignil v grlo in ga duši.

"Hudičev norec si, če boš tako pustil."

Norec? No, pa norec! Saj je vse kipel v njem. Če bi mu ne bil prigovarjal trezen glas, bi bil treskal na desno in na levo. Ne, saj glede dekleta se ni varal. Vedel je, da mu ni posebno naklonjeno. Toda poslednji čas niti malo ni pomislil, da bi ga mogel izgubiti. Do tistega dne. Od gnusa bi bil pljuval... Pogledal je Lovrenca. Ni mu maral kazati srca na dlani.

"Če me ne mara, je nočem siliti," je hlinil ravnodušnost. "Če si je izbrala drugega, kaj hočem?"

Lovrenc ga je nejeverno premeril.

"Drugega?" se je strupeno podsmehnil. "Preklete! Lepo si je prebrala. Toliko je Pavletu do nje kot meni, ki se nikoli ne bom ženil. Njemu je do zemlje. Če bi mogel, bi vzel samo zemljo, njo bi popustil..."

Tine je obstal nad gozdom. Fantje in dekleta so bili že izginili med drevjem. Iz teme so se razlegali vriski, govorjenje, hihitanje. Lovrenc je stal pred njim ko oklešen trš.

"Kako za zemljo?"
"Kako? Ali si res tako kratke pameti? Zalka pojde k Slivarju, a Ivancu ne bo treba šteti dote. Zemljo dobi, saj je ne ponese v žepu v krtovo deželo. To je vsa lopovščina."

A! Tine je stal ko vkopan v zemljo. Gledal je ko bebec. A? Da, Tine se je vprašal več nego enkrat, še ta dan, če pojde mar Zalka k Slivarju, ali se bo Pavle, dedič, priženil k Frenconu. Zdaj se mu je zjasnilo. Ne, Lovrenc ni lagal. 'Ko dobiš mladega, bo še trša.' Besede, ki sta jih Slivar in Ivanc govorila tisto jutro, pričajo dovolj. Ves dan ni prav vedel, kam bi jih del, zdaj pa so dobile obraz in roke. Segel si je z roko na čelo in

potegnil z dlanjo preko obraza.

"Pa kje si to izvedel?"
"Kaj ju nisem slišal, ko sem vlačil seno v svliši? Ivanc se mi je že kar smilil. Slivar ga je obdelaval kot obad privezanega vola."

"Ali je on, Ivanc, privolil?"
"Privolil. Saj ga je tako zalival z žganjem, da je bil ko mavra. Ni več vedel, ali je dedec ali baba."

Tine se je molče okrenil. Stopil je na stezo, ki je vodila skozi gozd. Med drevjem je bila tako gosta tema, da sta morala fanta z grabljami otipavati pot. Tine je razmišljal. Pred očmi mu je plaval Zalkin dom, ki se pogreza v Slivarjeve roke. Ne, saj ni hlepel po zemlji. Ko je mislil na dekle, ni računal. A bilo mu je umevno samo po sebi, da se bo priženil k hiši. V tistem trenutku je poleg srda, ljubosumja in gnusa legla nanj tudi skrb za bodočnost. Ali bo mar vse življenje polegla v šupi in lovil dneve? Ali naj se oženi na gostijo? In to radi tega, ker se je te zemlje polakomnil nekdo drugi?

Postal je in izbulil oči v temo med drevesi. Glasovi fantov in deklet so se čim dalje bolj izgubljali v dnu gozda.

Zdrznil se je ob neki misli. "To moram povedati Zalki," je rekel zamolklo.

"Dekle je vse trapasto na onega."

Skozi tihoto noči se je razlegnil smrtni krik ptice, ki je ječe utihnila, a za tem zmagoslavno vpije skovirja. Fanta sta za hip obstala, a nato sta molče hodila dalje. Med drevjem se je medlo zasvetilo. Gozd, pobočje drugega hriba... Fantje so bili že odpeli in odvriskali proti vasi.

12.-

Na nizkem zidu pred Mlakarjevo hišo je sedel Mohor in igral na harmoniko. Sključen nad godalom je prebiral tipke in se med igranjem zibal, ko da nekoga uspava. Bil je skoraj neviden. Temo so rezali le trakovi luči skozi okno.

Podnevi bi ga zlepa ne bil kdo pregovoril, da bi vzel harmoniko v roko, šele na večer se je razživel. V nočeh so se razlegali zvoki njegovih pesmi daleč po vasi. Ljudje so postajali pred hišami in ga poslušali. Taka godba, taki glasovi, da so jim bridko sladko segali do srca. Bila je godba za radost, a bila je tudi godba za solze.

Tisti večer se je bilo njegovi pesmi primešalo še nekaj drugega. Kaj? Tega bi nihče ne znal povedati. Bilo je, kakor da si je prislonil uho na prsi, da posluša in posnema neke notranje glasove. Kakor da sta se mu radost in bridkost zliili v eno pesem... Harmonika je pela. Odkrivala je stvari, o katerih nikoli ni govoril. Slepote ni prenašal kot nesrečo. Bila je zanj velika krivica, ki so mu jo naredili. V neki težki minuti ga je bila obšla misel na samomor. Da ni tega storil, ga je zadrževala skrivnost večnosti. Saj je bil samo trenutek, ki je izginil kot oblaček na soncu. Bil je zdravih korenin. V njem je tičala močna volja do življenja.

Notranji vid mu je včasih pričaral nove svetlobe. Takrat se je smehljajal predse. Toda to so bili le hipi, v resnici je bilo težko. Izuri naj ostale čute do tiste potankosti in občutljivosti, da bodo nadomeščali vid? Poznal je že vsak klanec, vsako drevo ob njem. Dolgo je trajalo, da je spoznal vsako grapo, vsak kamen, vsak grm... Vsak? Ne, to še dolgo ni bilo vse. Vseh posameznosti, ki ustvarjajo svet, nikoli ne bo mogel zajeti. S koraki je izmeril vsako razdaljo. Vedel je, koliko je od vrat do kamre, od doma do Zalka, od vrta do polja. Toda včasih se je zmedel, kakor da ga je nenadoma zapustil spomin. Bil je neobogljjen kakor otrok. Neredko so ga motile predstave iz preteklosti in ga delale še bednejšega. Da, če bi nikoli ne bil videl... A on je vedel, kaj je sonce, kakšna je zemlja, kakšni so človeški obrazi, četudi so mu bile vse te predstave že rahlo pobledele. Tisti meseci v zavodu: pletenje košev, branje vzbo-klih črk; vse tisto prizadevanje, da bi mu nadomestili oči, je bilo ko zasmeh. Čutil ga je do mozga. Če so mu vzeli vid, bi mu oili morali vzeti tudi predstave o življenju in o svetu, iztrgati mu brezplodno hrepenenje po luči. Ostala mu je le noč in harmonika.

Že pred vojsko je bil kdaj pa kdaj poskusil nanjo zaigrati. V bolnišnici ga je učil neki Čeh. Da, na harmoniko more igrati tudi slepec. Vsi so trdili, da jo more igrati celo bolje od drugih. Harmonika mu je bila že od nekdaj najljubše godalo, a tako ljubo še nikoli kot zdaj. Z njo, se mu je zdelo, je lahko izrazil vse, kar ga je mučilo. Ljudem je dajal kos sebe, kot bi jim rezal kruha. Poslušajte! Med godbo je lovil vse, kar se je godilo okrog njega. Tudi šepetajoče besede vžičenja in vzdihne. Kakor da so med posameznimi glasovi vrzeli, skozi katere prodirajo šumi vnanjega sveta.

Glavo je nagibal na ramo, prsti so mu tekli po tipkah. Čutil je, da je nastal večer. In da je soparno in so zvezde zastre z mrčem. Pred jutrom bo nevihta. In da po vrtu letajo kresnice. In da so se fantje in dekleta med tem že vrnili s senožeti. Eni so posedali po klopi pred hišo, a drugi ga stoji gledajo in poslušajo. Čutil je, da

stoji med njimi Zalka in da ga tudi ona gleda in posluša. Obraz in nasmeh, kakor ga je videl pred leti.

Misel nanjo mu je vlila novih sil in novih bridkosti. Harmonika je zaječala. Napev se je spremenil. Zdelo se je, da je segel za pesmijo nekam v neznane globine, ki jih je dotlej zaklepal, a jih zdaj kaže. Vidite! Čujte! Morda ga razumejo. Morda ga razume vsaj dekle... Harmonika je pela.

Da, Zalka ga je gledala. In

poslušala. Stala je v skupini deklet, se z roko naslanjala sosedu na ramo. Nagibala je glavo in lovila glasove. Tako žalostno ga je bilo poslušati. In tako lepo. Ni mislila na Mohorja, on ji v tistem trenutku nič ni bil. S strastno melodijo se je pogrezala v omamo, v nekaj lepega do solz.

"Zalka!"

Bila je nejevoljna, da jo je nekdo zmotil. Ozrla se je. Z njo je stal Tine. Kaj ji hoče? V pasu svetlobe mu je videla

blesk oči. Namigaval ji je z roko in z glavo, naj stopi za njim.

(Dalje prihodnjič)

GRDINOVA POGREBNA ZAVODA

1053 East 62 St.

431-2088

17010 Lake Shore Blvd.

531-6300

GRDINOVA TRGOVINA S POHIŠTVOM

15301 Waterloo Road

531-1235

MULLALLY POGREBNI ZAVOD

Nahaja se med Memorial Shoreway in Lake Shore Blvd.
365 E. 156th St. KE 1-9411

- ★ Vse predpriprave v naši posebni privatni sobi.
- ★ Vera. narodnost in privatni običaji upoštevani.
- ★ Parkirni prostor. Zračevalni sistem.

24 urna ambulančna posluga in aparat za vdihavanje kisika.

ČE SE SELITE

izpolnite ta odrezek in ga nam takoj pošljite. Ni potrebno, da nam pišete pismo. Naslove menjamo dvakrat tedensko. Navedba starega naslova je nujna

AMERIŠKA DOMOVINA

6117 St. Clair Ave.

Cleveland, Ohio 44103

Moj stari naslov:

Moj novi naslov:

MOJE IME:

PROSIMO, PIŠITE RAZLOCNO

TOP BRACKET STYLE—The layered look goes comfortably into spring with cotton knits. Heather-toned cotton in a nubbed panel rib creates a snappy tank top for layering over a long-sleeved T-shirt with scalloped neck and cuffs. Completing the outfit are double knit cotton slacks. All by Miss Ingenue.

NAČRTO DELO ZA OBNOVO GOZDOV — Ko posekajo gozdove za les, je potrebno posekane površine znova zasaditi. Pri tem je treba dognati, kakšno drevje bo najboljšje rastle in uspevalo. Mlada drevesca preskušajo v posebnih drevesnicah z ozirom na njihove lastnosti in na zemljo ter podnebje, ki jim najbolj prijata. Slika kaže zaprto drevesnico, kjer preskušajo drevesne sadike za gozdna področja držav Washington in Oregon na zahodu naše dežele.

AMERIŠKA DOMOVINA

bi morala biti

v

vsaki slovenski hiši

ŽENINI IN NEVESTE!

NAŠA SLOVENSKA UNIJSKA TISKARNA
VAM TISKA
KRASNA POROČNA VABILA
PO JAKO ZMERNI CENI

PRIDITE K NAM IN SI IZBERITE
VZOREC PAPIRJA IN ČRK

Ameriška Domovina

6117 St. Clair Avenue

431-0628